

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Cur hic liber Orbis Phaëton inscribatur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77028](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77028)

vis temerè debacchatur hic linguæ gladius: extra silentii vaginam est; cavete, obvios invadit, & vix quidquam est quod ictus eludat tam certos. Gladio ferreo vel jaculo scutum obicitur, quid obiciet linguæ, nisi taciturnam patientiam? Hoc plerunque munimen optimum adversus hunc hostem.

Sanctus Valerianus aciem illius gladii considerans: *Valer. hom. 5. Nihil est, inquit, gravius, nihil violentius amaris, asperius, ferde Oris infolentia.* Nihil est, inquit, gravius, nihil violentius amaris, asperius, ferde Oris infolentia. *monibus, quorum vulnera tantò difficilius curantur, quanto facilius inferuntur. Ferri per calum volantis spicula facile senti objectione contemnis, verborum verò jactus, nec provocari potest, nec prohiberi, multò enim velociores sagittis sunt.*

Et quod mirum, quò retusior & mollior videtur esse hic gladius, eò foedius vulnerat, eò minus mollis, quò magis mollis est. Cave sermones super oleum molles, ad usque medullas penetrant, ut occidant.

Non ignoravi hoc Satanas, qui Jobum tot jam vulneribus laucium, tot calamitatibus quassatum, conjugis demum & cognatorum linguis liberalissimè flagellavit. E Jobi fortunis quod auferri posset nil supererat; plura ulcera recipere corpus vix poterat jam pene unum ulcus effectum, sed magnum; jam decies in liberis suis mortuus erat ærumosissimus parens. Hunc tamen virum toties jam mortuum ad novam lanienam expetit Satan. O Jobe, paulò majora canamus: gravissimis suppliciis graviora restant. Ad linguæ gladium damnatus es, gladium sanè formidandum: ipsa uxor tua, ipsi cognati tui hoc gladio te petent. Hic te virum præsta: experieris vulnera verborum acerbiora esse quàm ferri. Sed animum obfirma, hic ultimus est cacodæmonis aries, quem tibi admovebit ut evertat te. Non habet vehementius fulmen quod in te torqueat, quàm tuæ conjugis & cognati sanguinis linguas. Vider stygius ballistarius, post subversas omnes fortunas tuas, post necatos omnes liberos tuos, post omne corpus tuum jam pene absumptum & funeratum, te etiamnum stare: Vider hoc, & dolere se vincti fremere ac fœvire. Quare ultimam suarum machinarum jam expediet in te; jam omne sui furoris ingenium effundet, jam ad extrema descendet, suarum virium vim maximam tentaturus: Uxor is & amicorum linguis in te pugnabit. Hic animis opus, o Jobe, hic pectore firmo. Ergo animosè, ergo fortiter & intrepidè. Sta, & virulentas linguas partim silentio, partim mitiore responso elude, & vicisti.

Stetit revera Jobus, stetit, & partim siluit, partim mitissimè respondit. Ita vicit, ita triumphavit omnes cacodæmonum legiones.

Quin audemus paria, o Christiani, quin sequimur animosissimum ducem? Silendo, aut mansuetè respondendo, cum nostras; tum aliorum improbas linguas quascunque vincimus. Non difficilis pugna; paratissimus est triumphus.

Sed patientissimo Jobo longè patientiorem ostendit.

LECTORI BENEVOLO

AUCTOR.

Cur hic liber Orbis Phaëton inscribatur?

DIv prorsus, mi Lector, hærebam, quo nomine exitiosissimum Orbis malum insignirem. Nec uno tantum anno hæc cogitatio me fatigabat. Tandem pene idem quod Attalus pronuntio. Sanctissimus hic martyr interrogatus, quod nomen haberet Deus? Mox ille: Nomen, inquit, nullum habet, prout habere homines solent. Sic ego: Improbi-

Ensch. lib. 1. Eccl. lib. 1. cap. 5.

do. In altum eant oculi. En Dominum Jesum fuisse crucem cruci. Et hic cacodæmon expertus est extrema. Verissimè dixerimus: Bis crucifixus est Christus: primò clavis, deinde linguis. Jam flagra Servator, jam spinas, jam & clavos corpore receperat, jam altum in Deo cruciatu trabe spe & aculeum pependerat, jam morte vincens cinâ crucis tormentum videri poterat exhaustum: cum ecce, diabolus novam & formidabiliorē crucem erigit; in hac Dei Filius non quatuor tantummodo clavis confixus est: tot altera crux ista trabales clavos habuit, quot Christus insultantes linguas sustinuit. Ad rem præclare facit hoc Bedæ testimonium: *Bis petra percussus, bis Christus crucifigitur, & manibus militum, & laederetur linguis percussus.*

Neque verò Christus tot in corpore venas, tot ossa vel nervos habuit, quot ejusmodi clavos toleravit. Verum, quod Jobus tot ærumnis pressus, id Christus tot clavis confixus multò verissimè de se dicitur: *Nōne dissimulavi? nōne silui? nōne quievi?* Revera, quod etiam Isaias affirmat, Tacuit semper, siluit, patiens fuit.

Christus quidem in cruce testamentarias tabellas tot humanæ genti scripserat, sed ea verborum parimonia, ut ingens hoc testamentum septem versibus nec totis complexus sit. Omne aliud in cruce tempus silendo & precando duxit, dum aliis atque aliis, & pene innumeris linguarum clavis configeretur.

Hæc, quàm non imitatur hoc nostrum Caput: quàm non dissimulamus, quàm non silemus, quàm non quiescimus? Verborum injurias vel minimas tam impatienter toleramus, quàm audacter magnas inferimus. Vix tangimur, & gladium linguæ stringimus; vix leviter offendimur, & fulmen mittimus.

Verbum præcis tritissimum erat: Qui procul à Jove, procul à fulmine. Ego longè verius, Procul à fulmine, qui procul à Lingua, non aliena tantum, sed & sua.

Ruffinus & Pelagius Græci scriptores memorant, Arsenium olim Arcadii & Honorii Imperatorum præceptorem, cum etiamnum in aula degeret, ardentem Numine hoc unum petiisse: Domine, ostende mihi viam, per quam possim salvari. Et vocem celo missam vocatè audiit. *Arseni, fuge homines, & salvaberis.* Fugit ergo Arsenius, & aulam mutavit solitudine. Hic inter precandum denuo ad aures allapsa vox est: *Arseni, fuge, quiesce, tacet.* Hæc sunt principia salutis.

Omnia, quæ de Lingua vitii dixi, oraculo haud meliore, quàm hoc ipso clausero. Quilibet es, cui salus cordi est, FUGE, QUIESCE, TACE.

FUGE, non alios solum homines, sed quandoque teipsam, cum tibi te peccandi periculum est.

QUIESCE, in unâ Dei Voluntate. Extra caelum hæc una & unica quies est; aliam fortasse quæres, sed non invenies.

TACE, quotiescunque honestè non licet, aut non expedit loqui.

TACE, quotiescunque honestè non licet, aut non expedit loqui.

TACE, quotiescunque honestè non licet, aut non expedit loqui.

TACE, quotiescunque honestè non licet, aut non expedit loqui.

TACE, quotiescunque honestè non licet, aut non expedit loqui.

TACE, quotiescunque honestè non licet, aut non expedit loqui.

TACE, quotiescunque honestè non licet, aut non expedit loqui.

TACE, quotiescunque honestè non licet, aut non expedit loqui.

TACE, quotiescunque honestè non licet, aut non expedit loqui.

TACE, quotiescunque honestè non licet, aut non expedit loqui.

TACE, quotiescunque honestè non licet, aut non expedit loqui.

TACE, quotiescunque honestè non licet, aut non expedit loqui.

TACE, quotiescunque honestè non licet, aut non expedit loqui.

TACE, quotiescunque honestè non licet, aut non expedit loqui.

TACE, quotiescunque honestè non licet, aut non expedit loqui.

TACE, quotiescunque honestè non licet, aut non expedit loqui.

TACE, quotiescunque honestè non licet, aut non expedit loqui.

TACE, quotiescunque honestè non licet, aut non expedit loqui.

TACE, quotiescunque honestè non licet, aut non expedit loqui.

TACE, quotiescunque honestè non licet, aut non expedit loqui.

TACE, quotiescunque honestè non licet, aut non expedit loqui.

TACE, quotiescunque honestè non licet, aut non expedit loqui.

niam viperarum vocitem? Plus dixi, nondum satis.

Enimvero Malorum tliadem dicam? Convenientissimum nomen, si ullum, re tamen sua inferius; nec aequat infandam mali atrocitatem. Qui Linguae vius *Vniver-* fratem iniquitatis vocat, grande illi nomen assignat: non damno, sed aptius quæro. Quid ergo? E sacris paginis ei titulum affigam? *Feram singularem*, *Feram pestimam*, *Novaculam Dalila*, *Pharetram Malitia*, *Franeam Nequitia*, *Rhomphaeam inferna Furia* appellem? Speciosi tituli pro monstro tam nobili, sed minus robusti. Quo igitur re nomine, o malum malorum nominatissimum vocem? Aut ego te nomen habere nullum dixerò, aut Orbis Incendium appellaro. Hoc placet. Incendium Orbis, Orbis Phaëthon es.

At obducis hic, Lector, & Profanum est, inquis, hoc nomen, atque à fabulis petium. Ignosce, o bone, nesciebam te tam serium profani osorem esse. Sed quæso te, Ridentem dicere verum quid verat? Sed est fabula, inquis, & poetarum risus Phaëthon. Sit fabula; at definit esse fabula, cum dicitur de Lingua. Rem voce abditam examinemus. Quod de Solis filio aurigâ temerario fictum, id de Linguae lapsu creberrimo nimis est quam verum. Licet igitur pace tuâ Phaëthontis nomen non abicere huic malo longè aptissimum. Res loquitur. Linguae celeritatem spectas? Planè Phaëthon est; cælum &

A tertiam momento brevi pervolar: quâ impetus agit, hac & terram sine lege ruit. Horribilia Linguae præcipitia intueris: brevi momento pervolans. Ipsissimus est Phaëthon; seipsam, & unâ secum plurimos quotidie præcipitat. In Lingua vim nocendi consideras? Rapidissimus ignis Phaëthon est verissimus. Innumera nocumenta cogitas? Orbem terrarum perdit, vastat, incendit, Orbis exitium. Nec cælo parcat, flammâ suas & in astra spargit, superos, beatosque cælités, Deum laceffit. Nullâ nocendi vi Phaëthontis inferior est. Quinimo terras penetrat, & ipsum quoque Tartarum terret, ipsos etiam manes suis ignibus involvit. En verissimam, sic loquar, fabulam, non Phaëthontis, sed Linguae, quæ velut igneus sed imperitissimus auriga Orbem terrarum suis incendiis jam dudum pessundat.

Fumât uterque polus, Atlas en ipse laborat.

Vixq; suis humeris labentem sustinet Orbem.

Hic, mi Lector, tuam patientiam convenimus, ut, quæ primam hujus incendii cladem spectare sustinuit, spectet & hanc alteram. Ubi Phaëthontæ flamma nonnihil defecit, aquam affundemus. Nec, putem, nimis ferò. Modum namque docebimus quo linguae improba, si non emendari, saltem tolerari possint.

Vale, mi optime Lector, & inter cautissime custodienda memento esse Linguam. Artificium summum, sed rarum, rectè loqui.

Finis Phaëthontis.

Omnia ad majorem DEI, Deiparae, & omnium Sanctorum Angelorum honorem & gloriam.

ROSÆ

SELECTISSIMARVM VIRTVTVM
QVAS DEI MATER ORBI EXHIBET,

PARS PRIMA.

CHRONOLOGIA SVCCINCTA,
IN ANNOS BEATISSIMÆ VIRGINIS Mariæ.

MARIA, Mater Domini Jesu, æterna VIRGO. Concepta est anno ab orbe condito 4037. à conditâ urbe Româ anno 736. die 8. Decembris.

Nata est anno proximo die 8. Septembris.

Presentata est in Templo die 21. Novembris, cum scilicet duos annos, ac totidem menses, & dies vitæ tredecim complisset.

Annos undecim in Templo permansit, divino cultui unice intenta.

Anno decimo quarto ætatis inchoato, circa diem festum Enceniorum, mense Decembris, à Sacerdotibus desponsata est Josepho conjugi castissimo.

Tom. I.

Eodem anno decimo quarto currente, die 25. Martii, æternum DEI Filium de Spiritu sancto concepit. Mox ad Elisabetham cognatam visens, tribus mensibus apud eandem commorata est. Joannis ortu appetente Nazarethum rediens uterum ferre observata est à Josepho.

Anno ætatis decimo quinto inchoato, Bethlehem Christi Dominum orbis Servatorem peperit, die 25. Decembris.

Octavo die à Natali Filium circumcisum nominavit Jesum. Hunc Magi decimo tertio die à partu muneribus venerati adorant. Die quadragesimo ab eodem partu, secundo Februarii, Virgo beatissima Hierosolymis lustranda filium obtulit in Templo. Inde cum infante, Josepho duce, fugit in Ægyptum.

In Ægypto pæne septennium inter idololatrias exegit. Post